

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "ויחי"

בכל ערב שישי לאחר הקידוש, באים הבנים לקבל את ברכת האב וכך היא מתחילה במילים "ישימך ה' כאפרים וכמנשה". על כך אפשר לשאול שתי שאלות, מדוע דווקא ברכה זו מכל הברכות שיש בתורה, היא נבחרה להיות הפתיחה לברכת אב על הבנים? ומדוע דווקא נאמר אפרים ומנשה, הרי מנשה היה הבכור, ולכן היה צריך להגיד ישימך ה' כמנשה ואפרים, מדוע דווקא כך מברכים? אלא יסודה של התורה היא ביטול הגאווה והקנאה וכל המידות הרעות שיש באדם. שלא יתגאה אדם על חברו ולא יקנא בו. וכשראה יעקב אבינו, כי למרות שהפך את ידיו והקדים את אפרים הצעיר לפני מנשה הבכור, בכל זאת לא היתה הגאווה על אפרים ולא היתה הקנאה על מנשה. ולכן העדיף יעקב לברך את הברכה על מנשה ואפרים ולא על אחד השבטים כיוון שהשבטים קינאו ביוסף אחיהם. וגם אם נסתכל היטב, המילה "קנאה" גימטריה 156 כמניין גימטריה של "יוסף" שהאחים קינאו בו. לכן עד היום אנחנו מתברכים בברכת האב על הבנים דווקא בבניו של יוסף: "ישימך ה' כאפרים וכמנשה". לומר לך, שלא תחזיקו בגאווה כלפי השני וגם לא בקנאה כלפי השני, ועוד סיבה, לומר לך, שגם בזמנים הקשים – בשיא החושך לא להתיימש ולהאמין בה', כפי שאפרים ומנשה היו בארץ מצרים והחזיקו מעמד כמו אביהם יוסף, ומדוע? כי יוסף היה איתם, ולכן אותו דבר לומר לך, גם אביך שבשמיים נמצא איתך, ה' לא עוזב את האדם לרגע ולכן אל יתיימש שום אדם, בשום מצב ובשום זמן ובשום מקום. יזכור מה שדוד המלך אמר, "גם בשאול שם הנך" וגם מהמעמקים ה' שומע את התפילות שלנו, ה' שומע תפילת כל פה ולכן לא יתיימש כלל וכלל.

ועל כך אפשר גם לראות בפרשת השבוע, נאמר "ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה" שבע עשרה שנה חי יעקב אבינו במצרים והם כמניין טוב (17). ודווקא שם במצרים שהיא שיא הטומאה היה לו טוב? שם היו עיקר חייו של יעקב? אלא כאן אפשר ללמוד מוסר גדול. להראות לך שלא משנה באיזה מקום אתה נמצא, גם במקום הכי חשוך יהודי יכול למצוא שמחה וביטחון בה'. כל יהודי צריך להחזיק את עצמו בכל רגע באמונה שלמה, ברוחניות, גם במצרים. כמו שיוסף הצדיק החזיק מעמד לבד, כך ה' מצפה מכל אחד להמשיך באמונה ובקדושה ובשמחה גם במקומות האלה שבלי כוונה הגעת אליהם כי ככה ה' רצה. ועוד שמעתי חידוש יפה בשם הרב אפרים, ש 17 שנה של יעקב במצרים ועוד 17 שנים לפני שיוסף נמכר ביחד עולים 34 וזה כמניין "ויחי" גם כן 34.

בגמרא בברכות דף כ' נאמר "מה דגים שבים המים מכסים עליהם ואין עין הרע שולטת בהם, אף זרעו של יוסף אין עין הרע שולטת בו. והגמרא אומרת שהסיבה שעין הרע לא שלטה ביוסף הצדיק וזרעו היא מידה כנגד מידה: לפי שלא הסתכל במה שאינו שלו, כך אין עין של אחר יכולה לפגוע במה ששלו - בזרעו. והינה אפשר להקשות קושיה, הרי יוסף קיבל מידה כנגד מידה על כל איבר ואיבר שלא חטא בו, ("פיו שלא נשק בעבירה" - "ועל פיך ישק כל עמי", גופו שלא נגע בעבירה - "וילבש אותו בגדי שש", צוארו שלא הרכין לעבירה - "וישם רביד הזהב על צוארו", ידיו שלא משמשו בעבירה - "ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף", רגליו שלא פסעו בעבירה - "וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו", מחשבה שלא חשבה בעבירה - תבוא ותקרא חכמה"). עד כאן כל המידה ומידה שקיבל

העלון מוקדש לעילוי נשמת: אורלי בת סעידה, חנה בת נוריה, הרבנית הדסה אבישג רבקה יסכה בת אביבה מרים, הרבנית סמדר רבקה בת ימנה, רחל שירה בת תמו, ג'אנט סבירסה בת מנענע, הרב יחזקאל ברלנד בן חיים, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, בנימין בן אסתר, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, חנניה בן אסתר.

יוסף, אך על העין, לא רק שקיבל מידה כנגד מידה, אלא גם זרעו קיבל "לפי שלא נסתכל במה שאינו שלו כך אין עין הרע של אחר יכולה לפגוע במה ששלו ובזרעו." אז מדוע דווקא בעין גם זרעו קיבל שכר, ואילו בשאר האברים לא? אלא ניתן לתרץ שני תירוצים. האחד, ידוע שכל המחשבות וכל העבירות מגיעות מהעיניים, אדם חושב מה שהוא רואה, אדם מדבר מה שהוא רואה, כל דבר נכנס בעין "העין רואה והלבד חומד" ולכן יוסף שמר את עיניו ובכך שמר על כל גופו ומחשבותיו. אך ניתן לתרץ תירוץ נוסף מהבן איש חי הקדוש, הרי ידוע שהניסיון של יוסף לא היה רק באשת פוטיפר, שאם כן אז מידה כנגד מידה יקבל שכר עבורו, אלא הניסיון של יוסף היה עם כל הנשים של מצרים. שיוסף היה צריך להתחנן כל בנות מצרים היפות יצאו לקראתו עם זהב ותכשיטים וניסו שיסתכל עליהם, אך יוסף לא הסתכל בהם ולא בכספם, אלא רק בטס הזהב של אסנת שהיה כתוב בו "אסנת בת דינה בת יעקב" ולכן זכה בכך שכל זרעו לא ישלוט בו העין הרע ומדוע? כי הניסיון שלו לא היה רק באשת פוטיפר אלא בכל נשות מצרים אז מידה כנגד מידה אף בכל זרעו לא ישלוט העין הרע.

ונקשה עוד קושיה חזקה, אנו יודעים שאין מים אלא תורה. הגמרא במסכת עבודה זרה אומרת "מה דגים שבים כיון שעולים ליבשה מיד מתים, אף בני אדם כיון שפורשים מדברי תורה ומן המצוות מיד מתים". והקושיה היא, איך יש אנשים שפורשים מחיי התורה והם לא מתים אלא חיים ומצליחים וחיים בעושר, והרי הגמרא אומרת כאן שהם מתים! כיצד יכול להסתדר הדבר עם מאמר חז"ל? והינה צריכים להבין שאין הכוונה למוות אמיתי אלא למוות רוחני. אדם ללא תורה הוא כמו מת. אומנם הוא חי, אך בתוך תוכו הוא לא מחובר לה', הוא כל הזמן עצוב, כל הזמן רוצה יותר ולא מרגיש סיפוק, אין לו אמונה. ולהפך נאמר על הצדיקים שבמיתתם קרואים חיים. כי העולם הזה היה להם כעולם חולף, עולם מלשון נעלם, העולם האמיתי זה העולם הבא ואליו צריך האדם לשאוף ולצבור כמה שיותר מצוות ומעשים טובים. ולכן בפרשה "ויחי" שהיא מלשון חיים דווקא בפרשה זו נפטרו הצדיקים יעקב ויוסף כי במותם נקראים חיים. וגם בפרשת "חיי שרה" מסופר על מות שרה ואברהם, כי צדיקים במיתתם קרואים חיים.

עוד דבר נפלא, רואים שכאשר יעקב מבקש מיוסף לא לקבור אותו במצרים, אלא לעלות אותו מארץ מצרים ולהביאו לארץ הקדושה, רואים שיוסף אומר לו "ויאמר אנוכי אעשה כדברך. ויאמר השבעה לי וישבע לו". ומדוע משביע יעקב את בנו יוסף הצדיק? והרי יוסף נשאר קדוש גם במצרים, ואם הוא מבטיח ליעקב אביו שהוא יעשה כדברו, אין צורך בשבעה, וכי יעקב אבינו לא מאמין ליוסף? והינה הבן איש חי הקדוש, מפרש זאת כך: תחילה, אמר יוסף ליעקב "אנוכי אעשה כדברך" מחמת ציווי כיבוד הורים, ולכן הדגיש יוסף "אנוכי אעשה כדברך". ולכן יעקב המשיך ואמר לו הישבע לי על מנת שיהיה לו מצווה על כיבוד הורים וגם מצווה על זה שהוא מצווה על הדבר. כי גדול המצווה ועושה משלא מצווה ועושה. כי ברגע שאתה מצווה במשהו יש יצר הרע לא לעשות את הדבר, ולכן גם השביע אותו על מנת שיהיה מצווה לא רק מחמת כיבוד הורים אלא גם כי השביע אותו. אך עדיין ישנה עוד סיבה מדוע השביע יעקב את יוסף. והינה מתרץ הבן איש חי, שיוסף אמר לאביו "אנוכי אעשה כדברך" כלומר גם אני יוסף אעשה כמוך גם אני אבקש לעלות את עצמותיי ולא להיקבר במצרים אלא בארץ הקדושה. ולכן ידע יעקב שיוסף יצטרך להשביע את אחיו, גם על מנת לתת להם שכר כדי שיהיו מצוים, ולכן גם יעקב לא רצה שבניו יחשדו ביוסף

שהוא משביע אותם כי הוא חושד בהם ולא סומך עליהם, ולכן השביע את יוסף על מנת שגם הוא ישביע את אחיו ויגיד להם שאביהם יעקב השביע אותו על מנת לתת לו שכר נוסף. וגם בשביל שלאחר 210 שנה שיצאו עם ישראל ממצרים לא יתראו להעלות את יוסף אלא בגלל השבועה שנשבעו יהיה להם החובה להעלות את עצמותיו, ולכן לא רצה יעקב שישאלו את יוסף "מדוע אתה משביע אותנו? והרי אבינו לא השביע אותך, ולכן לא רצה יעקב שזה יקרה, אלא שיוסף ישביע את אחיו בדיוק כמו שהוא השביע אותו.

מספרים סיפור על הבבא סאלי הקדוש, שהיה קודש קודשים, פעם שאלו אותו מדוע הוא מקפיד לקום לתפילה בנץ החמה, והרי הוא לומד כל הלילה, לא עדיף שינוח קצת ויקום לתפילת שחרית טיפה יותר מאוחר? מדוע דווקא בנץ החמה? ענה להם הבבא סאלי תשובה חזקה, "יום יבוא ואגיע לבית דין של מעלה, ומן הסתם יתחילו לדון איתי על קיום המצוות, והרי הסעיף הראשון בשולחן ערוך שיהיה הוא מעורר את השחר, ואם לא אקיים את הפסוק הראשון לפחות, אז איך יתחיל משפטי?" כולם נדהמו מגודל חכמתו וקדושתו של הבבא סאלי.

עוד מספרים על הרב מרדכי אליהו זצ"ל שכינה בבית הדין הרבני בבאר שבע, פעם אחת הבחין באישה צעירה היושבת במסדרון בית הדין, הוא ראה אותה כבר כמעט כל יום שהיא מגיעה וקוראת שם תהילים בבכי. "מה מעשיך כאן?" שאל הרב את האישה, האישה סיפרה כי היא הגיעה מתאפיללת שבמרוקו, היא התחתנה שם עם נהג מונית וכעבור שבעת ימי החופה עלה בעלה במונית נסע ונעלם.. היא חיפשה אחריו אך לא מצאה סימן להימצאו, היא הגיעה הנה לישראל לבקש היתר הלכתי להתחתן שנית. היא רוצה להקים משפחה, בעלה לא מוצאים אותו והיא אומללה ויש לה צער גדול שהיא לא יכולה להינשא כי אין מי שיתיר אותה. הרב מרדכי אליהו אמר לאישה שהוא ינסה לעזור לה, הוא הלך לביתו של הבבא סאלי וסיפר לו על הסיפור הכואב של אותה אישה. הבבא סאלי שקע בהרהורים במשך כמה דקות ואז פתח את עיניו ואמר "סע לדימונה ומשם תבוא הישועה". הרב אליהו לא שאל שאלות קם ועשה. נסע לדימונה ושם נפגש עם הרב אברהם אלמליח רבה של העיר דימונה, סיפר לו את הסיפור ואמר לו שהבבא סאלי ביקש להגיע הינה ומפה תבוא הישועה. "בעירנו מתגורר אדם קשיש שהיה מהחברי קדישא שבתאפיללת שבמרוקו, אולי הוא יודע.. " אמר הרב הקדוש. עיניו של הרב מרדכי אליהו נצצו מאושר, הוא שיבח את הבבא סאלי כיצד ברוח הקודש הצליח לשלוח אותו לדימונה שם יש מישהו קשיש שהיה מחברה קדישא של תאפיללת. והינה נסעו הרב מרדכי אליהו והרב של דימונה רבי אלמליח לביתו של הקשיש, אך מה היה צערם הגדול, ראו מודעת אבל המודיעה שהקשיש נפטר. הם הגיעו בזמן השבעה, לא מזמן נפטר הקשיש. אמר הרב אלמליח לרבי מרדכי, "אנחנו כבר כאן, בוא ניכנס לשבעה ולנחם את המשפחה ולדבר דברי תורה". כאשר ישבו שם, ניגש אליהם אדם שהיה עטוף בראשו, ושאל אותם מה מעשיהם כאן, הם ענו לו וסיפרו לו את כל הסיפור ושרצו לשמוע על איזה נהג מונית אחד ממרוקו מהעיר תאפיללת. "אני מכיר את נהג המונית הזה, הוא נפטר במרוקו ועשה תאונה במונית שלו מיד לאחר שהתחתן, אני במו עיניי ראיתי ואף עזרתי לקבור אותו" אמר האיש. התרגשות עזה אחזה ברב מרדכי וברבי אלמליח, הם הסתכלו כיצד הבבא סאלי הקדוש גלגל הכל וסיבב הכל שיגיעו לדימונה ובזכות ה' יתברך שסיבב את הדברים ובזכות הראיה הקדושה של הבבא סאלי הצליח הרב מרדכי אליהו להתיר את אותה אישה עגונה, ולהעיד בפניה שהיא אלמנה ולא עגונה ולהתיר לה להינשא.

ומספרים על הבבא סאלי הקדוש, שהיה ברוח קודשו רואה הרבה דברים ומתקן הרבה אנשים ומצילם מכל רע. פעם אחת נסע הבבא סאלי בכביש לכיוון באר שבע, היתה לפניו משאית של תפוזים. ביקש הבבא סאלי מהנהג שלו שיעצור ויסמן לנהג המשאית שהבבא סאלי רוצה תפוזים. אך כאשר עצרו את נהג המשאית והסבירו לו שהצדיק מבקש קצת תפוזים, החל הנהג להתעצבן ובשיא חוצפתו החל לשאול מדוע כך עצרתם אותי ומה חשבתם שאוריד בשבילכם תפוזים..." המשיך לגדף ולחרף את רבינו ואת הנהג. נהג המשאית המשיך בנסיעתו ולא עברו כמה דקות עד שבאחד הסיבובים התהפכה משאיתו והוא נפטר ומסר את נשמתו לבורא. הבבא סאלי ברוח קודשו רצה למנוע את האסון והקטרוג ורשום "צדקה תציל ממוות" הוא ראה שהנהג עומד למות ומרחפת עליו סכנה, אך הנהג לא רצה לעשות איתו צדקה ואף הוסיף לגדף ולהתעצבן על הרב.. בכך לא היתה ברירה אלא שיפטר מן העולם כי כך נגזר עליו.

עוד מספרים, שהגיע הבבא סאלי לביתו של הרב מכלוף אלעסרי זצ"ל ונשאר לעשות שם שבת. באותה השבת ירדו גשמים חזקים, אחרי ההבדלה ביקש הבבא סאלי שילכו להביא מהנהר שני דגים לכבוד סעודה רביעית. כולם התפלאו ולא הבינו כיצד אחרי שטפונות כאלה גדולים אפשר להביא שני דגים לבבא סאלי ועוד בשעה כזאת. אך הבבא סאלי נשאר בשלו, והחל לפייט בשירי קודש עד שלפתע נשמעו דפיקות בדלת, שתי ערבים הגיעו מהר ובידם שני דגים לכבוד הבבא סאלי, הם הניחו את הדגים בבית לקחו כסף והסתלקו מהמקום.. וכשם שהצדיקים זכו נזכה גם אנחנו לישועות גדולות ולבניין בית המקדש אמן ואמן..

מספרים סיפור על רבי חיים פינטו זצוק"ל שפעם אחת באה לפניו אישה אשר בתה היתה חולה במחלה חשוכת מרפא והרופאים לא נתנו לה סיכוי לחיות. רבי חיים פינטו ביקש ממנה "תגיעו בבוקר ואגיד לכם כיצד לפעול". למחרת, הם הגיעו לרבי הקדוש והוא מסר להם בקבוק עם מים. "תמרחו את זה על גוף הנערה והיא תבריא". כשהגיעו שאלו אותם הרופאים מה זה הבקבוק עם המים והם ענו לרופאים "הרב אמר למרוח את זה על הנערה והיא תבריא". הרופאים הסבירו להם שאין טעם שלא נשאר לה סיכוי לחיות אבל כיבדו את הבקשה ואיפשרו לאמא לעשות זאת. האמא לקחה את הבקבוק ושפכה את המים על גופה של בתה, והינה לאחר כמה שעות הבריאה הנערה, כל הבית חולים היה על הרגליים. מהר מאוד הרופאים וכולם הגיעו לראות את הנס הגלוי, הרופאים שאלו מאיפה המים, והאמא אמרה מהצדיק רבי חיים פינטו, הם מיהרו אליו לבקש עוד מהמים האלה לרפא עוד חולים. אך כאשר הגיעו הסביר להם הרב "זה לא מים קדושים ממעיין כלשהו, זה מים שירדו מהעיניים שלי שהתפללתי ובכיתי כל הלילה לה' שיעשה נס וירפא את הנערה" כמה כוח יש לדמעה, כמה כוח יש לתפילה שבזכות התפילה זכתה הנערה להישאר בחיים...

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

הבעל שם טוב אומר :

"אור בגימטריה 207 כמניין רז (סוד) מי שידוע את הסוד שבכל דבר יכול להאיר"

שבת שלום ומבורך